

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίεσθαι τὴν ὀγδόην Δεκεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδοῦ ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιαννετᾶς

Ἐδουάρδος Μάσσων

Γεώργιος Ἀθανασίου

Ὁ Γραμματεὺς

Ν. Γ. Παγκαλάκης

(βλέπ. ἀριθ. 514 τῶν ἐξερχομένων)

Ἀριθ. 41

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Θεωρήσασα τὴν διεύθυνσιν τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας τῆς 24 Ὀκτωβρίου 1828 μὲ τὴν ὁποίαν συνοδεύει ἔγγραφα ἀφορῶντα τὸ σικελικὸν βριγαντῖνον ἢ «Παρθένος τῶν Χαρίτων καὶ ὁ Ἅγιος Ραφαήλ», τοῦ πλοιάρχου Ματθαίου Κοσσέντσα,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸ Φροντιστήριον ἀναφορὰν τῆς 20 Ὀκτωβρίου 1828 τοῦ πλοιάρχου Ἰω. Ν. Χ' Ἀλεξανδρῆ, ἐν ᾗ λέγει ὅτι συνέλαβε τὸ ρηθὲν πλοῖον ἔξω τῆς Χίου, διευθυνόμενον ἀπὸ Ἀλεξάνδρειαν διὰ Κωνσταντινούπολιν, μὲ φορτίον σιτᾶρι ἀρτέπια 1066 καὶ ρύζι ζεμπίλια 80,

Θεωρήσασα τὸ γενόμενον ναυλοσυμφωνητικὸν τὴν 17ην Σεπτεμβρίου 1828, μεταξὺ τοῦ πλοιάρχου Μ. Κοσσέντσα καὶ τοῦ φορτωτοῦ Ἰω. Ἀναστασίου, δι' οὗ φαίνεται ὅτι τὸ φορτίον 1066 ἀρτέπια σιτᾶρι καὶ 80 ζεμπίλια ρύζι ἔπρεπε νὰ μετακομισθῇ ἀπὸ Ἀλεξάνδρειαν εἰς Κωνσταντινούπολιν μὲ ναῦλον $3\frac{1}{4}$ ταλλάρου ρεγγίνας ἀνὰ κάθε ἀρτέπι, μὲ δῶρον προσέτι 50 ταλλήρων πρὸς τὸν πλοίαρχον,

Θεωρήσασα ἐπιστολὴν τοῦ φορτωτοῦ Ἰω. Ἀναστασίου πρὸς τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει παραλαβητὴν Ἰάκωβον Σαλτοάνην καὶ Συντροφίαν τῆς 30 Σεπτεμβρίου 1828,

Θεωρήσασα τὴν δήλωσιν τῶν πραγματειῶν τῆς 1ης Ὀκτωβρίου 1828 καὶ τὸ φορτωτικὸν τῶν 29 Σεπτεμβρίου 1828,

Θεωρήσασα τὰς ὁμολογίας τοῦ ὁδηγοῦ, τοῦ πλοιάρχου Μ. Κοσσέντσα, τοῦ γραμματέως καὶ δύο ναυτῶν τοῦ αὐτοῦ πλοίου, γενομένας ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τὴν 29 Ὀκτωβρίου 1828,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸν αὐτὸν πλοίαρχον πρόσκλησιν τοῦ Δικαστηρίου τῆς 7 Νοεμβρίου καὶ τὴν κατὰ συνέπειαν ἀπολογίαν αὐτοῦ περὶ τοῦ φορτίου του τῆς 13/25 τοῦ αὐτοῦ 1828,

Θεωρήσασα τὸ διάταγμα τῆς Α. Ε. τοῦ Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ 9 Σεπτεμβρίου 1828, δι' οὗ, ἐξ αἰτίας τῆς καθ' ὅλην τὴν Ἐπικράτειαν σιτοδείας, δίδει τὴν

έξουσίαν εἰς πολεμικά πλοῖα διὰ νὰ συλλαμβάνουν ὅποιονδήποτε πλοῖον ἔχει ζωοτροφίας,

Ἡ Ἐπιτροπὴ

Παρατηροῦσα ὅτι περὶ ἀποδείξεως τῆς ἰδιοκτησίας τοῦ φορτίου διαφέρει ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν καὶ τὴν ἰσχὺν τῶν ἐγγράφων ἢ κατάστασις τοῦ ἐξαγομένου φορτίου ἐξ οὐδετέρου λιμένος διὰ λιμένα ἐμπολέμου τινος, ἀπὸ τὴν κατάστασιν τοῦ ἐξαγομένου φορτίου ὑπὸ ὄνομα οὐδετέρου μὲ πλοῖον οὐδέτερον ἐξ ἐχθρικοῦ δι' ἐχθρικὸν λιμένα,

Παρατηροῦσα ὅτι ἡ τελευταία αὕτη περίπτωσις ὑπερβαρύνει, ὅταν ὁ ἐκ τῆς ἐκφορτώσεως λιμὴν πάσχη ἀπὸ πείναν,

Παρατηρεῖ προσέτι:

1ον) Ἐξάγεται ἀπὸ τὴν ὁμολογίαν τοῦ πλοιάρχου ὅτι μετ' αὐτοῦ, ὡς ἤκουσε, φορτώνονται καὶ ἄλλα πλοῖα συγχρόνως ἀπὸ τὸν αὐτὸν φορτωτὴν καὶ μὲ τὰς αὐτὰς συμφωνίας.

2ον) Ὅτι ὁ ρηθεὶς πλοίαρχος δὲν εἶχε πρότερον οὔτε ἰδεῖ οὔτε γνωρίσει τὸν εἰρημένον Ἰωάννην Ἀναστασίου καὶ ὅτι ὁ φορτωτὴς οὗτος παραδίδει ὁλόκληρον φορτίον εἰς πλοίαρχον ἀγνώριστον, φθάσαντα κατὰ πρώτην φορὰν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ὁ δὲ μεσίτης ἦτον Ἑβραῖος.

3ον) Ὁ φορτωτὴς εἰς τὴν ἐπιστολὴν του, μὲ τὴν ὁποίαν διευθύνει τὸ φορτίον εἰς Κωνσταντινούπολιν, δὲν ὁμιλεῖ ποσῶς περὶ τῶν ἄλλων πλοίων, τὰ ὁποῖα συνεφόρτωσε, μὲ σκοπὸν νὰ διαχωρίσῃ τὴν τύχην ἐκάστου καὶ νὰ τὰ παραστήσῃ ὡς μὴ ἔχοντα σχέσιν συναλλήλως.

4ον) Ὁμολογεῖ ὁ πλοίαρχος ὅτι παρέλαβε τὸ φορτίον ἀπὸ τὰς ἀποθήκας τῆς τουρκικῆς κυβερνήσεως καὶ ὅτι κανεὶς ἀπὸ τοὺς νσύτας του οὔτε εἶδεν οὔτ' ἐγνώρισε τὸν φορτωτὴν.

5ον) Ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰς εἰς τὸ σικελικὸν βριγαντῖνον τοῦ πλοιάρχου Βαρθολομαίου Πόρπορα εὑρεθείσας ἐπιστολὰς τῶν ἐμπόρων Σεβαστιανοῦ Δ. Βαττάγια τῆς 29, 30 Σεπτεμβρίου, τῶν Κ^{ων} Βρίγγης καὶ Συντροφίας τῆς 2 Ὀκτωβρίου καὶ τοῦ Σαλβατόρου Κόρτη τῆς 3 Ὀκτωβρίου 1828:

α) Ὅτι τὰ φορτωνόμενα πλοῖα μὲ σιτάρια εἶναι διὰ λογαριασμὸν τῆς τουρκικῆς κυβερνήσεως.

β) Ἐξάγεται ἀπὸ τὰς αὐτὰς ἐπιστολὰς ὅτι ὁ Μεχμεταλῆ πασᾶς, μονοπώλης τῶν ζωοτροφιῶν, δὲν εἶχε δώσει τὴν ἄδειαν τῆς πωλήσεως οὔτε προσδιορίζει τὴν τιμὴν τῶν σίτων εἰς τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ὁ Ματθαῖος Κοσσέντσας ἐφόρτωσε.

γ) Ἐξάγεται προσέτι ἀπὸ τὰς ἐνόρκους ὁμολογίας διαφόρων πλοιάρχων εἰς Σύραν, τῆς 16 /28 Νοεμβρίου παρελθόντος, ὅτι ὁ μόνος κτήτωρ καὶ μονοπώλης τῶν ζωοτροφιῶν Μεχμεταλῆς δὲν εἶχε προσδιορίσει τὴν τιμὴν τῶν σίτων μέχρι τῆς 10, 11 καὶ 19 Ὀκτωβρίου 1828 ἔ.ν.

Ἐκ τούτων ἀπάντων ἀποδεικνύεται ὅτι τὸ φορτίον τοῦ ρηθέντος πλοιάρχου Ματθαίου Κοσσέντσα δὲν ἐδικαιολογήθη ὡς οὐδετέρα ἰδιοκτησία, κ' ἐπομένως ὡς ἰδιοκτησία ἐχθρική δημεύεται.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν ὀγδόην Δεκεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδοῦ ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίον Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιαννετᾶς

Ὁ Γραμματεὺς

Ἐδουάρδος Μάσσων

N. Γ. Παγκαλάκης

Γεώργιος Ἀθανασίου

(βλέπ. ἀριθ. 514 τῶν ἐξερχομένων)

Ἀριθ. 42

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως*

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου 1828 διεύθυνσιν τῶν ἐγγράφων τοῦ αὐστριακοῦ βριγαντίνου ἢ «Γιράφα» τοῦ πλοιάρχου Ἰω. Βαπτιστοῦ Βαταλλιαρίνη, διευθυνθέντων παρὰ τοῦ Φροντιστηρίου πρὸς τὸ Δικαστήριον,

Θεωρήσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 8 τῆς 21 Ὀκτωβρίου 1828 παρὰ τοῦ πλοιάρχου Κωνσταντίνου Νικοδήμου ἀναφορὰν πρὸς τὸ Δικαστήριον, δι' ἧς ἀναφέρει ὅτι συνέλαβε τὸ ρηθὲν αὐστριακὸν ἔξω τῆς Τενέδου διευθυνόμενον ἀπὸ Ἀλεξάνδρειαν διὰ Κωνσταντινούπολιν, μὲ φορτίον κριθάρι ἀρτέπια 1200, φακὴ ἀρτέπια 550 καὶ ρύζι ζεμπίλια 70,

Θεωρήσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 9 τῆς αὐτῆς ἡμέρας τοῦ αὐτοῦ πλοιάρχου Κ. Νικοδήμου ἀναφορὰν πρὸς τὸ Φροντιστήριον, δι' ἧς ἐκθέτει τὴν κατάσχεσιν τοῦ αὐτοῦ πλοίου ἢ «Γιράφα»,

Θεωρήσασα τὴν ὑγειονομικὴν πιστοποίησιν τῆς 9 Ὀκτωβρίου 1828, δι' ἧς φαίνεται ὅτι διηυθύνετο ὁ καπ. Ἰω. Β. Βαταλλιαρίνης ἀπὸ Ἀλεξάνδρειαν διὰ Κωνσταντινούπολιν,

Θεωρήσασα τὴν ἐν Κέα τῆς 6 Νοεμβρίου 1828 γενομένην διαμαρτύρησιν ἔμπροσθεν τοῦ Αὐστριακοῦ Ἀντιπροξένου καθ' οὗτινος ἀνήκει, παρὰ τῶν Αὐστριακῶν πλοιάρχων Ἀντωνίου Ἰακώβου Σκόπενικ καὶ Ἰω. Βαπτιστοῦ Βαταλλιαρίνη καὶ τοῦ Τοσκάνου Πέτρου Κόϊκ, ἐνωμένων,

Θεωρήσασα τὴν δῆλωσιν τῶν πραγματειῶν τῆς 9 Ὀκτωβρίου 1828, γενομένην εἰς τὸ Προξενεῖον Ἀλεξανδρείας, ὁμοίως καὶ τὸ φορτωτικὸν τῆς 9 Ὀκτωβρίου 1828, δι' ὧν φαίνεται ὅτι ὁ Λόριος καὶ Γίλκας, ὑπήκοος Αὐστριακός, ἐφόρτωσε διὰ λογαριασμὸν καὶ κίνδυνον ἰδικόν του μὲ ναῦλον $\frac{6}{8}$ καὶ $\frac{1}{2}$ τὸ ἀρτέπι τὸ κριθάρι καὶ τὴν φακὴν, καὶ $\frac{7}{8}$ διὰ τὸ ρύζι εἰς παραλαβὴν τοῦ Ἰακώβου Φιλίππακη, ὑπηκόου Αὐστριακοῦ,

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θελ. Δικ. φ. 16.

